

at man i denne Lov kunde indføre samtlige de Bestemmelser, der indeholdes i den Lønningslov for Hæren, der foreligger det andet Thing. Men derimod kunde der maasse gjøres den formelle Indvending, at man derved paa en Maade tiltog sig den Behandling af Lønningsloven, som efter Regjeringens Villie finder Sted i det andet Thing, og førte den herind, og det vilde muligvis ikke findes tilstrækkeligt høfligt mod det andet Thing. — Endelig er der saa den tredje Vej, den Vi-vei, jeg tænkte paa, nemlig at bringe Loven tilhage i den samme Skikkelse, som den er kommen i fra Regjeringen til det andet Thing, og da vilde Ansvaret for, at de Menige ikke fik dette Lønningsstillæg fra den 1ste Januar, komme til at ligge ikke hos os, men hos det andet Thing. Denne Vej havde jeg, før jeg hørte den høitærede Ministers Udtalelse, tænkt paa at ville følge for mit Bedkommende og ligeledes at tilraabe andre Medlemmer at følge den, hvorimod jeg nu ikke skal have Noget imod at gaa ind paa det Forslag, der er bebudet af den høitærede Krigsminister. Men jeg gjør det med en meget bestemt Lov om, at den høitærede Minister naaer noget-somhelst derved. Jeg tror ikke, at han vil opnaa nogen egentlig Tak ved den Smøbekommen, som saaledes atter vises paa dette Punkt. Jeg tror, at det Korrekteste vilde være at blive staaende i den samme Stilling, som den høitærede Minister indtog ved 3die Behandling i Folkethinget, men det skal jeg ganske lade være den høitærede Ministers egen Sag. Kun Et vil jeg tillade mig endnu at sige, nemlig at, naar der fra begge de høitærede Ministers Side — jeg mener den høitagtede Krigsminister og den høitagtede Marineminister — er blevet udtalt, at, naar denne Lov blev forandret saaledes, at den kun gjaldt til 1ste April næste Aar, vilde man, dersom Lønningsloven for Hæren og Flaaden ikke kom ud til den Tid, kunne raade Bod herpaa ved at forlænge denne Tidsfrist, idet man meget godt indfaa, at, naar de Menige og Underklasserne engang havde faaet Lønningsstillæget, vilde det være meget vanskeligt at borttage det igjen — saa skal jeg strax erklære, at, hvis et saadant Forslag skulde blive stillet og komme herind, vil jeg bekæmpe det paa det Allerstærkeste. Jeg vilde anse det for aldeles usforsvarligt, om man fortsatte denne Uddeling af Gaver til de Menige og lod det staa hen, lod det bero paa et andet Sted, hvad man vilde gjøre ved den almindelige Lønningslov. Denne Udvæi mener jeg altsaa ikke, jeg paa nogen Maade vil kunne gaa ind paa. Hvis denne Lov gaar tilbage til det andet Thing med en Bestemmelse om, at den kun skal være gjældende til den 1ste April, og hvis den anden Lønningslov saa ikke til den Tid skulde være færdig, vil jeg, saa meget jeg fornaar, arbejde hen til, at der bliver negtet denne Lov en længere Bedvaren.

Formanden: Naar det ærede Medlem i sin Misforstaaelse over den Praxis, der efter hans Mening var fulgt fra Regjeringens Side i Henseende til Fordelingen af Lovgivningsarbejdet mellem Rigsdagens tvende Afdelinger, kom til at betegne denne Praxis som høist utilbørlig, valgte han her et stærkere Udtryk, end han kunde være berettiget til at bruge.

Ortoger: Jeg finder for mit Bedkommende ikke, at denne Sags Beskaffenhed giver nogen særlig Anledning til at anstille Betragtninger over Fordelingen af Arbejdet mellem de to Thing. Der kunde maasse ellers være Anledning — det vil jeg ikke modsigge — til i saa Henseende at anstille Betragtninger, dersom man ikke omtrent kjendte de Forhold, der have ført til dette Resultat iaar; men denne Sag synes, i det Mindste efter min Opfattelse, ikke at indeholde nogen tvungende Grund til at komme ind paa dette Spørgsmaal. Hvad Sagen selv angaar, gjælder det for mig, og jeg haaber, at det ikke alene er for mig, at vi med Hensyn til dens Behandling — det Samme er vistnok Tilfældet med Hensyn til andre Sager, men jeg holder mig til denne, da jeg tror, at det særlig gjælder den — ville sætte megen Pris paa — det gjælder vistnok for Mange, maasse for Alle — at kunne følge den Vej, som anvises af den ærede Minister. Det er mig derfor kjær for mit Bedkommende at kunne sige, at, saavidt jeg opfattede den ærede Krigsminister, vil det Vædringsforslag, som jeg forstod han vilde stille til 2den Behandling, være et saadant, at man kunde slutte sig dertil, uden at komme ind paa store eller vanskelige Spørgsmaals Behandling og uden at foregribe Noget med Hensyn til Fremtiden. Da vi ere saa langt fremme imod en midlertidig Afbrydelse af Forhandlingerne, og da der er et stærkt Ønske om Sagens hurtige Tilendbringelse, vil det være heldigt at kunne vedtage Noget, der, da det udgaar fra Regjeringen, tilfredsstiller denne, og uden at komme i Strid med Betragtninger, som senere kunne blive fastholdte, altsaa uden at foregribe Noget, at kunne slutte os dertil. Jeg antager ikke, at den ærede Ministers Antydninger skulle opfattes som en ordret Øjengivelse af det Forslag, han agter at stille, og jeg vil derfor helst opsætte at fremkomme med bestemte Udtalelser derom, indtil den ærede Ministers endelige Redaktion af Forslaget foreligger, men saaledes som jeg opfattede den ærede Minister, forekommer det mig, at hans Forslag var saaledes, at vi, selv maasse med noget forskjellige Anskuelse om den hele Sags Gang, uden Betænkelighed kunne slutte os dertil.

Sable: Jeg skal følge det Exempel, som den ærede foregaaende Taler anviste, nemlig at holde mig ene til det Vædringsforslag, som den ærede Krigsminister bebudede. Saavidt jeg opfattede det, skulde det bestaa deri, at de Tillæg, som